

НОВА КАРТИННА ГАЛЕРИЯ

ХУДОЖЕСТВЕННО
ИЛЮСТРИРАНО
МЕСЕЧНО
СПИСАНИЕ ЗА
ДЕЦА И МОЛОШИ

♦♦♦♦

Редакция и
Администрация
ул. „Воспитанка“, 2
София

ЦИРКЪТЪТ ПРИСТИГА

Денчо Марчевски

Малкият градцъ бѣ потъналъ въ следобѣдна дѣтина. Изъ главната улица не се являше жива душа. Само Лазаръ кафедроната излизаше за малко предъ кафенето съ ножа въ ръце, глосна вода по нагорещиятъ асфалт, кончайномъ нѣщо и бързо се оря.

Неочаквано нѣколко набито се понесе ба ребенетъ бой. Траби прозвучаха гръмо и тържествено.

Като по даденъ знакъ, изъ доконтѣ, изъ казинтѣ, изъ градинтѣ зазвучаха киле съ разгърдени ризи, гологлави и по челни, жена, едва свърнали да прелазятъ шаромъ престолок. Рокъкъ деца залепваха съ боистъ си крака по плочинитѣ.

— Идаты! Идаты!

Откъде горния край на града се заволаше гласома конници, облъчени въ шарени дреси. Малко, въдрокосо момиченце излизаше само конна, а предъ волонъ изрѣйше палеко. На главата му висока, червена шапка. Едринетъ отъ крачилетъ му излятъ, другинетъ — черъ. Дребно, шиколово чейче огнише по неравнотѣ канчили. На голѣмата му вълчеста глава се крѣпеше червена шапчица. До чейчето подкочваше бѣло кручино. Назадъ следваха нѣколко претоварени каруци.

— Циркъ! Циркъ!

Предъ голѣмото кафе старинтъ палеко се стѣп, повожонъ се понесе и приначи зрѣтелницѣ.

— Господа, запозѣвайте тазъ вечеръ въ циркъ! Голѣмо предствѣление! Ще имате въсшадъ стълба, очертанъ бокоу, весела цѣнто-

мина. Дирекцията дава десѣтъ хиляди лева на околото, който се стѣрни да не се заостѣ!

Барабанитѣ отпоро запрѣшѣ. Конникитѣ отпанаха. Следъ тѣлъ се зазвучаха и джѣта.

Вечерта изъ тъмнитѣ улици на малкото градцѣчъ настана необикновено оживление. Не наизрядно обивахаа днесъ издѣлнитѣ мюлони бързаха къмъ циркъ.

Врѣдѣ пемрицето, подъ старинъ градски часовникъ, тъмнѣеше грандиозъ палеко. Две голѣми карбонити лампи светѣха предъ входа. Сакитѣтѣ оне палеко бѣ стѣпнѣлъ вързу единъ стѣндѣкъ, прѣлѣзѣше отбѣсно и прѣнимашѣ зрѣтелницѣ.

— По-скоро, по-скоро, господа! Вторинетъ зѣмнѣтъ удари! Първо нѣщо! Галерия!

Въ галерията отпанахъ повече момѣта. Но не всички имаша шастне да влѣзѣтъ въ циркъ. Мнозина съ зѣмнѣтъ надничала, шастѣ се влѣчѣше шароцѣта заека на входа. Сакитѣ въ тъмнината, нѣбонъ се опитаваха да се подирятъ подъ платното, други гробваха дупки съ монѣтата си, за да гледѣтъ.

Но отъ волонъ най-мелкокопѣтъ бѣше Петъръ — вържево, русокото момѣ. Той нѣмаше пари, а хѣлъ му се носѣше да влѣзѣ!

— Лѣво момѣ ли азъ да не влѣзѣ! Тѣшо, лѣво отѣтътъ! Ако се покѣже нѣкой, свѣрѣ! Вие пакѣте отуку! Азъ ай сега. . .

И Петъръ изчѣрна въ тъмнината. Промѣкѣта се предвѣляше край платното, приедаше се. Монѣтата запѣнаха дѣлъ.

Внезапно нѣкой дѣмѣкъ:

— Бѣлѣте, хѣвѣца Петѣ!